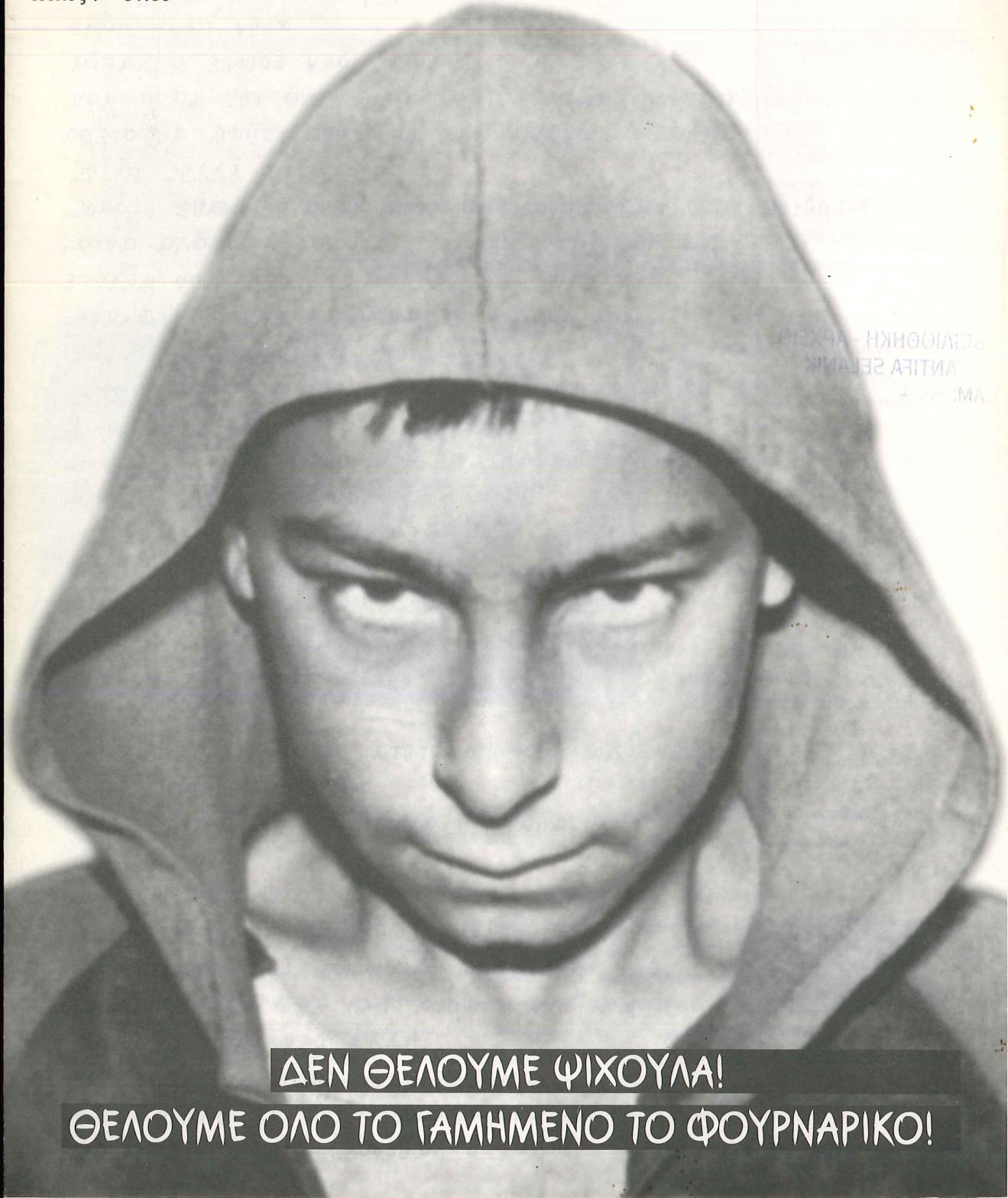

SYSTEM FAILURE *acceleration*

έκδοση των ★εργατών του αρνητικού για τον προλεταριακό ανταγωνισμό¹
τεύχος 9 ~ 01.06

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΦΙΧΟΥΛΑ!

ΘΕΛΟΥΜΕ ΌΛΟ ΤΟ ΓΑΜΗΜΕΝΟ ΤΟ ΦΟΥΡΝΑΡΙΚΟ!

Mr Nobody Speaking

Γεννήθηκα την τάδε μέρα, τον τάδε χρόνου,
στην τάδε πόλη.

Κανές δεν έδωσε σημασία.

Ήταν παγωμένα όταν βγήκα από την μάνα μου,
αλλά η παγωνιά που θα συναντούσα αργότερα
ήταν άλλης τάξης.

Καρδιές στον πάγο. Μυρωδιά από θάνατο. Κάθε είδους.

Δεν έχω παρελθόν όμως, γιατί τα λεω όλα αυτά;

Δεν έχω και μέλλον, κάποιος μου μίλησε
μια στιγμή γι αυτό με ζωηρά χρώματα.

Μου έδωσε ελπίδα.

Με το πέρασμα του χρόνου μου έγινε ανυπόφορη.
Δεν έχω σώμα.

Η γεωκρετέρες των αρκονικών κορμιών με σαρώσανε.
Είμαι μια ασώματη κεραλή.

Δεν ερωτεύομαι, επενδύω.
Όπως αυτό στις σοκόν ρυλλάδες.

Libido down. Libido up.

Εκτελώ εντολές. Φτιάχνω αντικείμενα.

Δεν ξέρω για ποιους, δεν ξέρω πότε, δεν ξέρω που.
Δεν έχω χρόνο.

Δεν έχω προσωπικότητα. Δεν έχω εμπειρίες,
ούτε και προτιμήσεις.

Μια απατηλή αροσίωση σε αντικείμενα.
Μια φρεάκη.

Κυνηγάω την ζωή μου.

Την υποτιμημένη ζωή μου. Δεν την φτάνω.

Δεν έχω χώρο. Μένω σε ένα σπιρτόκοντο.
Είμαι ένα σπίρτο. Και εγώ και οι άλλοι.

Άλλα δεν έχουμε ψωτιά.

Αρνούμαται τον εαυτό μου αν θέλω
έστω και στο ελάχιστο να με υπολογίζουν.

Είμαι ο καθένας. Είμαι ο κανένας.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ - ΑΡΧΕΙΟ
ANTIFA SELANIK

AM: 507

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:
- τθ 42, τκ 55401,
'Αγιος Παύλος, Θεσσαλονίκη
- pliotrelon@yahoo.gr

Το επόμενο τεύχος του
system failure acceleration
θα κυκλοφορίσει την πρώτη
εβδομάδα του Φλεβάρη.

A Y T E Σ E I N A I E Y X E Σ !

Η διπλανή φωτογραφία είναι από αφίσα της Συνέλευσης Ενάντια στην Ειρήνη και κολλήθηκε στην Αθήνα τον προηγούμενο Νοέμβρη. Γράφει:

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ συμμετοχή στην ΚΑΤΟΧΗ ΤΟΥ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΕΧΕΙ ΑΠΩΛΕΙΕΣ!

ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ ΤΑ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ!

Στην φωτογραφία το τζιπ που καιγεται είναι του ελληνικού στρατού στο Αφγανιστάν - όπως και θωρακισμένο hummer μπροστά, που τη γλύτωσε. Το στιγμιότυπο είναι λίγο μετά την επίθεση ανταρτών της αφγανικής αντίστασης στις αρχές Νοέμβρη '05 σε στρατιωτική αυτοκινητοπομπή του Νατο. Η επίθεση εκτός από τις καταστροφές προκάλεσε και απώλειες στους κατοχικούς. Δύο γερμανοί καραβανάδες σκοτώθηκαν, δύο έλληνες τραυματίστηκαν.

Το ελληνικό κράτος είναι ιμπεριαλιστικό. Κάτω από τη μάσκα των “ειρηνευτικών αποστολών” συμμετέχει στην στρατιωτική κατοχή της Βοσνίας, του Κοσσυφοπεδίου - αλλά και του Αφγανιστάν. Τα Βαλκάνια (έτσι σχεδιάζουν τα ντόπια αφεντικά και οι λαϊκέδες τους) είναι καταδικασμένα να ανήκουν στην ελληνική “σφαίρα επιρροής”, οικονομικά και πολιτικά. Η εγγύηση γι' αυτό είναι να υπάρχει η ελληνική στρατιωτική αρβύλα στο σβέρκο των εργατών: ο στρατός επιβλέπει και επικυρώνει την άγρια εικμετάλλευση των βαλκανιών προλετάριων, ανδρών και γυναικών, απ' τα ελληνικά αφεντικά, προστατεύοντας τα “εθνικά συμφέροντα” και τις “ελληνικές επενδύσεις”.

Η στρατιωτική συμμετοχή στην κατοχή του Αφγανιστάν είναι συμπληρωματική των βαλκανικών ορέξεων. Η Αθήνα, προσφέροντας τις καλές της υπηρεσίες στους συμμάχους της, συμβάλλοντας στον έλεγχο της κεντρικής Ασίας από τους αγγλοαμερικάνους, σκοπεύει σε ανταλλάγματα στον καταμερισμό εξουσίας στην ανατολική Μεσόγειο. Επιπλέον, όπως και ο υπόλοιπος νατοϊκός στρατός έτσι και το ελληνικό τμήμα του προστατεύει την αφγανική παραγωγή ηρωίνης (85% της παγκόσμιας παραγωγής) και συνεπώς έχει το ρόλο του στην εξαθλίωση και την υποταγή του παγκόσμιου προλεταριάτου. Σαν επιβράβευση, οι έλληνες κατοχικοί παίρνουν προαγωγή: αναλαμβάνουν από την 1/12/05 την διοίκηση του στρατιωτικού αεροδρομίου της Καμπούλ. Όμως η αντίσταση των Αφγανών έχει άλλη γνώμη...

ΑΝΟΙΧΤ

Στην αρχή ήταν ξαφνικό, αλλά γρήγορα το θεώρησαν ως επιβεβαίωση της ανωτερότητάς τους. Ο παλιός κόσμος είχε γκρεμιστεί, αυτοί έστεκαν όρθιοι και κυρίαρχοι μαζί με τους άλλους νικητές και οι ηττημένοι χτυπούσαν πια κατά χιλιάδες την πόρτα τους ζητώντας... Τι ζητούσαν; Να ζήσουν, να επιβιώσουν, τίποτε άλλο. Αλλά οι “κύριοι” είχαν άλλα σχέδια.

Γρήγορα κατάλαβαν το νόημα. Μαζί με όλους τους υπόλοιπους “κυρίους” του πλανήτη έπεσαν με χέρια και με πόδια, με νύχια και με δόντια πάνω στην απρόσμενη πηγή πλούτου που κυλούσε σαν αστείρευτο ποτάμι από τα σύνορα. Το σχέδιο είχε όνομα και ταυτότητα: συλλογική υποτίμηση των μεταναστών προλετάριων. Οι “κύριοι” το αντιλήφθηκαν πιο ωμά: τσακίστε τους, ξεσκίστε τους κι όποιον επιβιώσει κάντε τον σκλάβο...

Οι “κύριοι” δεν ήταν μόνοι τους. Η πίτα ήταν μεγάλη κι έφτανε για πολλούς. Μαζί με τα λιοντάρια, φάγανε και τα σκυλιά κι οι ύαινες και τα τσακάλια και τα φίδια. Ήθελαν να υποβιβάσουν τους μετανάστες σε ζώα αλλά μέρα τη μέρα οι ίδιοι φανερώνανε αστείρευτα αποθέματα αποκτήνωσης.

Η χώρα άλλαξε μαζί με τους “κυρίους” κι έγινε ένα απέραντο σφαγείο. Όχι, δεν μύριζε θυμάρι... Μονάχα θάνατο κι εξευτελισμό, σκλαβιά και πάλι θάνατο.

Όσοι μετανάστες γλιτώνανε από τους οπλοφόρους των συνόρων (οι οπλοφόροι που σήμερα διοιφονούν σ' όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, έκαναν τότε την καλύτερη τους εξάσκηση) πέφτανε στα χέρια των δουλεμπόρων. Άλλος τους πουλούσε προστασία, άλλος “κρυψώνα”, άλλος “εξυπηρέτηση”... όλοι, μα όλοι οι μικροί κατσαπλιάδες της επαρχίας βρήκαν κάτι για να λεηλατήσουν κι αυτοί. Όσοι γλιτώσανε τους δουλεμπόρους βρήκαν μπροστά τους “κύριους” αυτοπροσώπως. Εργολάβοι, μαγαζάτορες, βιοτέχνες, μεγαλοαγρότες, “κύριοι” που ήθελαν χαράληδες, βιαστές που ήθελαν θύματα, “κυρίες” που ήθελαν εσώκλειστες, καθωσπρέπει μπασταρδάκια που ήθελαν νταντάδες, τόνοι πέτρας και χώματος που έπρεπε να μετακινηθούν, χιλιάδες δέντρα που έπρεπε να ποτιστούν, υπόγεια μπουντρούμια που έπρεπε να νοικιαστούν, ερείπια που έπρεπε να ξαναχτιστούν, δρόμοι που έπρεπε να ανοιχτούν, αεροδρόμια που έπρεπε να κατασκευαστούν, μετρό που έπρεπε να κυκλοφορήσουν, ολυμπιάδες που έπρεπε να γιορταστούν, σκουπίδια που έπρεπε να μαζευτούν, μα πάνω απ' όλα, περισσότερο απ' όλα, μίσος, άσβεστο κι ατέλειωτο μίσος που έπρεπε να “καταναλωθεί”, να τρέξει σαν καυτό λάδι στα κορμιά και τις καρδιές των “άλλων”, των “ξένων”, των “εισβολέων”, των μεταναστών προλετάριων.

Οι “κύριοι” δεν ανησύχησαν ούτε στιγμή. Κι ας συνέχισαν να έρχονται κατά χιλιάδες οι μετανάστες γεμίζοντας τις στρατιές της εξευτελισμένης εργασίας, της σύγχρονης σκλαβιάς. Οι

ΤΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

“κύριοι” δεν ανησύχησαν γιατί είναι πάνοπλοι. Έχουν δική τους την αστυνομία και το στρατό, για να εκδιώκει τους υπεράριθμους, να ρυθμίζει την “παροχή εργατικών χεριών” και να τρομοκρατεί τους υπόλοιπους με συλλήψεις, “επιχειρήσεις σκούπας”, βασανιστήρια και βιασμούς. Έχουν δικά τους τα δικαιοστήρια για να ξεπλένουν τα εγκλήματά τους και να φορτώνουν με ποινές τους μετανάστες. Έχουν δικά τους τα μήντια για να δένουν χειροπόδαρα τους απόκληρους με ρατσιστικά κηρύγματα που φτιάχνουν αλυσίδες σκληρότερες κι απ' το σκληρότερο ατσάλι. Έχουν δικά τους τα υπουργεία για να φτιάχνουν και ν' αλλάζουν τους νόμους με τρόπο που να επιτρέπει κάθε φορά την πιο μεθοδική και συστηματική εκμετάλλευση. Έχουν δικά τους σωματεία για να κατηγορούν τους μετανάστες ότι είναι οι “κλέφτες των θέσεων εργασίας” και να τους κυνηγάνε καμιά φορά όταν σηκώνουν κεφάλι. Έχουν τη δύναμη δική τους, νομίζουν πως είναι ανίκητοι και γιαυτό επιδίδονται σε όλο και μεγαλύτερες θηριωδίες.

Οι “κύριοι” με τον καιρό έφτασαν το έγκλημα στον υψηλότερο οργανωτικό βαθμό. Αφού ξέσπασαν στην αρχή με όλη τους τη κτηνωδία στους μετανάστες, άρχισαν να γίνονται όλο και πιο μεθοδικοί. Το σύστημα της εξαθλίωσης λαδώθηκε σαν καλοκουρδισμένη κρεατομχανή με μελετημένες δόσεις βίας, προπαγάνδας, “νομιμοποιήσεων”, απελάσεων, ρατσισμού αλλά και επίσημου κρατικού “αντιρατσισμού”. Σαν το μαστίγιο που απομακρύνεται για να χτυπήσει ξανά με μεγαλύτερη λύσσα.

Περιστασιακά, κάθε τόσο, με μία βάναυση τακτικότητα οι “κύριοι” επιδίδονται σε τελετουργικές σφαγές. Για να υπάρχει διαρκώς μια υπόμνηση ότι σ' αυτή τη χώρα οι μετανάστες προλετάριοι κυβερνιούνται με τη βία και μόνο. Ετσι οι “κύριοι” δολοφονούν -όσο πιο επιδεικτικά και άγρια γίνεται- μερικούς μετανάστες για να είναι σίγουροι ότι οι υπόλοιποι θα έχουν πάντα στο μυαλό τους ότι είναι πλήρως και τελειωτικά “αναλώσιμοι”. Όσο για τους άμεσους αυτουργούς του εγκλήματος, από φονιάδες με μυαλά βρασμένα από το ρατσισμό είναι γεμάτη αυτή η χώρα. Άλλο ένα σημάδι της συλλογικής αποκτήνωσης: το δύσκολο δεν είναι πια να βρεθούνε πρόθυμοι γδάρτες, αλλά να “ελεγχθούνε”, να τεθεί το έγκλημα υπό “ορθολογική διαχείριση”.

Τέτοιος είναι ο προλεταριακός φόρος αίματος που πληρώνουν οι μετανάστες στα αφεντικά αυτής της χώρας και τέτοιος είναι ο κανιβαλισμός που εξασκούν πάνω τους οι “κύριοι”, μικροί και μεγάλοι. Κι αν είναι έγκλημα η δολοφονία ενός μετανάστη από αποβράσματα ρατσιστές, τότε δεν υπάρχει λέξη ικανή να περιγράψει το ακόμη μεγαλύτερο κι αγριότερο έγκλημα που διαπράττουν συστηματικά εδώ και χρόνια όσοι για το δικό τους όφελος γίνονται αυτές οι δολοφονίες. Όχι λέξη δεν υπάρχει, αλλά ούτε καν δικαιοσύνη που να επαρκεί για να ξεπληρώσουν οι “κύριοι” ακέραια όλα τους τα εγκλήματα.

Στη μνήμη του 18χρονου εργάτη μετανάστη που δολοφονήθηκε το Βράδυ της πρωτοχρονιάς στο Ρέθυμνο, από μια συμμορία ελλήνων καθαρμάτων.

ZNO MONO ΨΑΧΝΕΙ

Αν ένας δήμος του εξωτερικού, η Βουδαπέστη για παράδειγμα, οργάνωνε εκδρομές για μεσοαστούς μαγυάρους στην ελληνική επαρχία σε αναζήτηση αρχαίων που κάποιοι μπαταχτσήδες έλληνες βοσκοί κι αγρότες τα πουλάνε κοψοχρονιά, οι ντόπιοι μικροαστοί θα τσατίζονταν. Αν κάποιος άλλος δήμος, το Λίβερπουλ για παράδειγμα, οργάνωνε εκδρομές για τους νεοπλουτους δημότες του στην βόρεια Κύπρο σε αναζήτηση εξοχικών που κάποιοι κύπριοι τα πουλάνε όσο-όσο, οι ντόπιοι πάλι θα τσατίζονταν. Για τα κληρονομικά δικαιώματα και την ιδιοκτησία οι ντόπιοι βγάζουν και καραμπίνες αν θεωρήσουν ότι θίγονται. Όταν όμως ένας εγχώριος δήμος, η Ζαχάρω για παράδειγμα, οργανώνει εκδρομές για τους κωλοπετσωμένους άντρες της πόλης στην Κάλχορντ της Ουκρανίας για να ψωνίσουν γυναίκες, είναι όλα εντάξει, δεν τρέχει τίποτα.

Οι άντρες στα οχτώ χωριά της Ζαχάρως είχανε πρόβλημα, μεγαλύτερο απ' την ίδια τους την ύπαρξη: δεν βρίσκανε γυναίκες για "να συζήσουν". Έτσι ακριβώς... Υπήρχε έλλειψη και δεν μπορούσε ο καθένας να έχει από μία στο σπίτι του να μαγειρεύει, να καθαρίζει, να ξεσκατώνει τους γέρους, να πετάγεται για μπύρες και τσιγάρα και κυρίως δεν υπήρχε μες στο κωλόσπιτό τους μια γυναίκα πρόχειρη για "να γαμάνε", για να μην τρέχουνε στα μαγαζιά όταν γουστάρουνε να ρίξουνε ένα βιασμό, να κάνει τη κατσαρόλα για να φτύνουνε. Και απευθύνθηκαν στο δήμο, "να κάνει κάτι επιτέλους κι αυτός ο άχρηστος ο δήμαρχος". Τι να προλάβει πια η ιδιωτική πρωτοβουλία από μόνη της; Πόσες γυναίκες να δείρει, να αγοράσει, να φυλακίσει, να τις βγάλει στο πεζοδρόμιο, χωρίς την αρωγή των υπηρεσιών και του κράτους; Έβαλε λοιπόν ο δήμος πούλμαν, φόρτωσε τους άντρες και τους έστειλε στην Ουκρανία να ψωνίσουν: να διαλέξουν, να δοκιμάσουν, να πληρώσουν και να γυρίσουν φορτωμένοι με ζωντανή "πραμάτεια". Και να λυθεί έτσι το πρόβλημα των αρσενικών της Ζαχάρως. Έτσι είναι οι έλληνες: όταν ενώνονται, κάνουν θαύματα!

Φυσικά θα βρεθούν διάφοροι να δικαιολογήσουν το οργανωμένο δουλεμπόριο και την συλλογική ξεφτίλα της Ζαχάρως: "μια σχέση ψάχνουνε οι άνθρωποι, μην είναι σαν τις καλαμιές στο κάμπο". Α μπα! Σοβαρά; Αν θέλανε οργανωμένα συνοικείσια γιατί τραβιούνται στην ουκρανέζικη Κάλχορντ και δεν πάνε στη δυτική Ευρώπη; Έστω μέχρι την Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη ή το Ηράκλειο. Ξέμεινε η Ελλάδα από "μοναχικές υπάρξεις" που αναζητούνε παρέα "κι ό,τι ήθελε προκύψει"; Δεν πάνε βέβαια! Γιατί αν οι επιβήτορες της Ζαχάρως αντί για την Ουκρανία πίγγαιναν οπουδήποτε αλλού στην πρωτοκοσμική Ευρώπη (στη Νάπολη, τη Μαδρίτη, το Άμστερνταμ για παράδειγμα) θα τους έπαιρναν τουλάχιστον με τις ντομάτες, αν δεν τους έχωναν στη φυλακή για οργανωμένη μαστροπεία. Ενώ η ανατολή! Εκεί είναι αλλιώς τα πράγματα... Εκεί η αθλιότητα βασιλεύει κι οι ήττες έχουν πατήσει τόσο βάναυσα τις πλάτες των ανθρώπων, ώστε αφού πρώτα υποχρεώθηκαν να ξεπουλήσουνε το βιος τους, τώρα υποχρεώνονται να ξεπουλήσουν και το είναι τους. Έτσι κατάντησαν τις κόρες της ανατολής -τις αδελφές μας- τα πρωτοκοσμικά αρσενικά...

Υγεία, τάξη και ασφάλεια

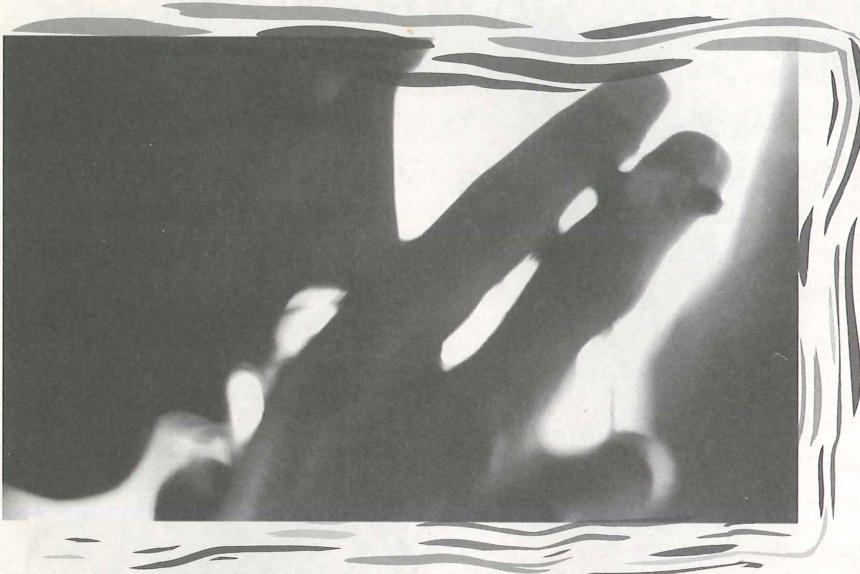
Η σύγχρονη αντικαπνιστική υστερία καθιστά τους καπνιστές υπό διωγμό. Όλο και περισσότεροι «δημόσιοι χώροι» γίνονται πο smoking ή τουλάχιστον οι καπνιστές οφείλουν με αισθήματα ενοχής και επίφοβης διακριτικότητας να ασκήσουν την «αυτοκαταστροφική» τους έξην. Ενόσω ήδη με νόμους είναι δυνατή η ποινική τους δίωξη.

Προς τι αυτή η αντικαπνιστική πρεμούρα που την τελευταία δεκαπενταετία έχει κατακλύσει τις δυτικές κοινωνίες;

Όλη η μικροαστική σαπίλα εκφράζεται εδώ με γλαφυρό τρόπο. Υγιεινισμός, καθαριότητα, πειθαρχία. Κάθε τι το «βρώμικο», «ακάθαρτο» - όπως είναι γι' αυτούς ο καπνός - στέλνεται στο πυρ το εξώτερο. Οι δημόσιοι χωροχρόνοι πρέπει να είναι γυαλιστεροί και αποστειρωμένοι. Καλυμμένοι πίσω από τον αόριστο σεβασμό στον «άλλο», η μήτρα του οποίου είναι ο «σεβασμός» στην ατομικότητα και εν ολίγοις στην ατομική ιδιοκτησία, οι μικροαστοί κραυγάζουν: οι δημόσιοι χώροι είναι δικοί μας και όλοι οι «βρώμικοι» δεν έχουν θέση αν δεν πειθαρχίσουν. Το υπόρρητο νόημα δεν είναι άλλο από την αυξανόμενη υποτέλεια που το σύστημα στην παρούσα του φάση απαιτεί: υγεία, «καθαριότητα», τάξη

και ασφάλεια.

Από την άλλη εμφανίζεται σε μεγάλη κλίμακα ο σύγχρονος υγιεινισμός. Σαν φτηνό υποκατάστατο των οικολογικών κινημάτων του '70, ο υγιεινισμός, συναντώντας τον παραδοσιακό μικροαστισμό μετατράπηκε σε μια ιδεολογία που έρχεται να «καλύψει» με νέες ψευδαισθήσεις τα κενά της μικροαστικής καθημερινότητας. «Σωστή» διατροφή, καλή γυμναστική και τα ρέστα.

Η ιστορία αυτή όμως πάει μακρύτερα από όσο μια πρώτη ματιά δείχνει. Αρκεί να δει κανείς το παρελθόν. Η ναζιστική γερμανία και γενικότερα ο φασισμός είχαν εντάξει οργανικά τα «καθαρά» και υγιή σώματα στο ρεπερτόριο του διληπτηρίου που σπέρνανε στις κοινωνίες. Τόσο συμβολικά όσο και πρακτικά.

Ο μιλιταρισμός, η πειθαρχία, η υποταγή κινούνται στον φόντο αυτής της ιδεολογίας όσο και αν αυτή δεν είναι άμεση ορατή: το ανώτατο στάδιο του υγιεινισμού είναι ο φασισμός. Άλλωστε ο φασισμός ως θηριώδη μορφή υπεράσπισης της καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων χρειάζεται τα υγιή κορμιά: αυτά που θα γίνουντε κρέας για κανόνια, αυτά που θα πολεμήσουν και θα σκοτώσουν για την κωλοπατρίδα.

Από κάτι τέτοιες κανονικότητες, πειθαρχήσεις που φαντάζουν ασήμαντες ή έστω μικρής κλίμακας το σύστημα κτίζει το βασίλειο των συμβολισμών του. Τέτοιες (για την ακρίβεια και τέτοιες) «μικρές» εντολές είναι που πλαγιοκοπούν το βίωμα, μολύνοντας συνειδήσεις φτιάχνοντας την παγερή από νόρμες και σταθερές επικράτεια του καπιταλιστικού κόσμου. Η δύναμη των συμβόλων είναι πάντα πολλαπλασιαστική. Είναι διδακτική. Με τον τρόπο τουλάχιστον που διδάσκει την υποταγή η κάθε έξουσία...

Αντίο κι ευχαριστώ για τα ψάρια!

Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων

Η ΛΕΞΗ "ΙΧΘΥΣ" ΔΙΧΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ
Βοστώνη, 14 Δεκεμβρίου 2005 (10:38 UTC+2)

Η επιμολογία της λέξης «ΙΧΘΥΣ» έχει βρεθεί στο επίκεντρο συζητήσεων μεταξύ χριστιανών, άθεων και οπαδών άλλων θρησκειών στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. Ειδικότερα, σύμφωνα με την ομογενειακή εφημερίδα «Εθνικός Κήρυκας» η λέξη «ΙΧΘΥΣ» σύμφωνα με τους χριστιανούς είναι τα αρχικά γράμματα που ορίζουν το πρόσωπο του Χριστού, καθότι ερμηνεύονται ως «Ιησούς Χριστός Θεού Υιός Σωτήρ». Η συγκεκριμένη λέξη χρησιμοποιείται εκτενώς κατά τρόπο συμβολικό από τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού, ιδιαίτερα κατά τα χρόνια των Διωγμών που απαγορεύονταν στους χριστιανούς ακόμη και η προφορά του ονόματος Χριστός. Ωστόσο οι υποστηρικτές της θεωρίας της εξελίξεως δημιούργησαν τον ιχθύ με πόδια και αργότερα έναν δεινόσαυρο που τρώει τον ιχθύ.

Επιτέλους! Οι χριστιανοί, οι οπαδοί άλλων θρησκειών κι οι έλληνες της αμερικής ομολογούν τι κατάλαβαν από τη θεωρία της εξέλιξης και αποκαλύπτουν ταυτόχρονα το μέγεθος της βλακείας τους:

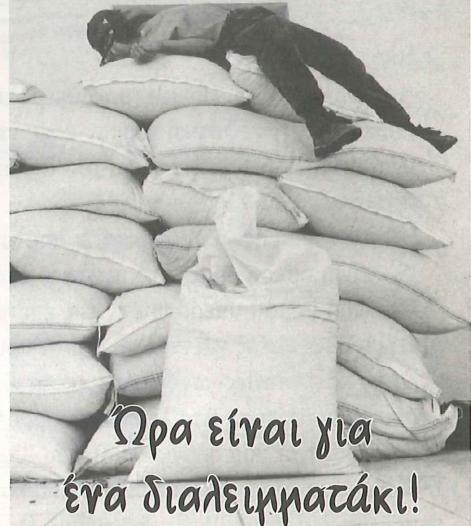
Ο χριστός ζούσε σε ενυδρείο κι ήταν ψάρι για γενετικά πειράματα. Οι επιστήμονες του μεταλλάξαντε τα γονίδια και του φύτρωσαν πόδια (σίγουρα κοτόπουλου). Μετά εμφανίστηκαν οι δεινόσαυροι που ξετρελάθηκαν με τη γεύση chicken-fish, σταμάτησαν να τρώνε υγιεινά και ψόφησαν όλοι τους γιατί έβγαλαν τον καρκίνο από τα πολλά μεταλλαγμένα που φάγανε.

Το ηθικό δίδαγμα είναι ότι η μόνη σωτηρία είναι να βάλουμε τους χριστιανούς (μαζί και τους δημοσιογράφους) σε ενυδρείο μπας και συναντήσουν τον μεταλλαγμένο δημιουργό τους κι ησυχάσουμε πια! Εες μα δεν παίζονται...

Και μόνο το γεγονός ότι δεν επιδέχεται πλέον αντίρρηση προσέδωσε στο ψεύτικο μιαν εντελώς καινούργια ποιότητα.

Ταυτόχρονα το αληθινό έπαψε να υφίσταται σχεδόν παντού, ή στην καλύτερη περίπτωση υποβαθμίστηκε στο επίπεδο μιας υπόθεσης που δεν μπορεί ποτέ να αποδειχτεί.

Μας ξεπάτωσε αυτός ο καινούριος χρόνος ακόμη δεν μπήκε...

Α
ΠΟΣΠΑ
ΣΜΑΤΑ

